

**Inštruktorja
potapljanja
nehote spravila
v zadrego**

Mojca Funkl

Članica Mestnega gledališča ljubljanskega dokazuje, da ima vztrajnost tudi pozitivno stran. Na AGRFT-ju je bila namreč sprejeta šele v tretjem poskusu – na njeno veliko srečo, saj je bila igra njena želja in strast vse od otroštva, ter na srečo gledalcev, ki bi bili brez nje prikrajšani za marsikateri igralski užitek. Nazadnje je zanj poskrbela v matičnem gledališču v drami *Sedem dni Katarine Morano in Žige Divjaka*. Stran od odra in kamer pa igralka najbolj uživa s svojima sinovoma, pod vodo in v prepuščanju življenju. Več v nadaljevanju.

► Širša javnost vas je spoznala v televizijskih nadaljevankah, nazadnje v *Ugodnem vinu in Reki ljubezni*. V *Najinih mostovih*, ki jih že snemajo, vas ni. Pogrešate snemanja? Konec koncev ste bili kar nekaj let v tem tempu in procesu dela ...

Glede na to, da sem bila v dveh zaporednih serijah, niti nisem pričakovala, da bi me povabili še v tretjo. Dvakrat so mi ponudili res neverjetni vlogi, *Doro* in *Sonjo*, ki sta si zelo različni. Liki v *Najinih mostovih* so drugačni, tako da zaradi tega nisem bila popolnoma nič prizadeta. Po drugi strani mi je bilo prav, ker sem potrebovala malce premora. Je pa zanimivo, da ko nekaj časa ne snemaš, začneš to pogrešati. Ne pogrešaš zgolj dela, ki je bilo sicer zelo intenzivno in z veliko neprespanih noči, pogrešaš tudi ljudi – in to ne le soigralcev, pogrešaš celotno ekipo. Zadnjič sem jih obiskala na prizorišču snemanja – nekaj sem prišla iskat – in sem se potem kar zasedela, čez nekaj časa pa sem le začutila, da je mogoče čas, da grem, ker v resnici ne sodim več tja. (smeh) A kaj, ko

jih imam vse tako rada in ko jih tako rada vidim. Si pa vsekakor še želim kdaj delati na seriji.

► Kako pa sta vlogi vplivali na vašo prepoznavnost na ulici?

Večinoma opažam, da me prepoznajo otroci. Ko sem bila poleti v *Fiesi* in sem šla po mnogo letih delat obnovitveni tečaj za potapljanje, ki je moja velika strast, sem imela inštruktorja, ki nima televizije, in je bilo vse v redu, dokler ni do mene prišla že tretja družina, da bi se fotografirala z mano. Po tem mi je rekel: »Oprostite, a bi te moral poznati?« Pa sem mu v smehu odvrnila, da ne, da je že v redu. Do zdaj sem imela z gledalci le lepe izkušnje. Enkrat mi je bilo sicer zelo nerodno. Šla sem v neke toplice za dva dni malo počivat in me je v jedilnici pri večerji zagledala neka gospa ter na ves glas rekla: »O, glejte, Dora je prišla!« Vsi so se obrnili in bilo mi je prav nerodno, kam naj se grem usest. A to je vse dobronamerno.

► Dolgčas vam sicer na poklicnem področju tudi brez serij ne bo. V matičnem Mestnem gledališču ljubljanskem ste precej zasedeni, nazadnje s predstavo *Katarine Morano in Žige Divjaka Sedem dni*, ki govori o življenju malih ljudi, ki se po najboljših močeh trudijo preživeti iz tedna v teden, ob tem pa upajo, da ne bo tako tudi iz leta v leto. Katera izmed zgodb se je vas najbolj dotaknila?

Gre za zelo različne zgodbe in zdi se mi,

Mojca je pred leti zaradi serije *Reka ljubezni* povsem spremenila svojo pričesko: iz rjavolaske se je prelevila v svetlolasko, lase pa so ji tudi precej skrajšali. Pravi sicer, da glede las ni občutljiva in bi ji bilo vseeno, če bi ji zaradi vloge lase celo obrili.

da se v vsaki nekako najdeš. Zelo ti dajo misliti. Dotaknile so se me vsaj tri, a z različnih koncev. Ta najina sobota z Matejem Pucem se me je dotaknila na individualni ravni. Jaz sebe sicer dojemam drugače kot žensko, ki jo igram, vsaj občutek imam tak, bi pa to morali vprašati koga drugega. (smeh) Če bi si ta par v obraz povedal, kar si misli, in bil slušan, bi mogoče bilo drugače, a večina jih je po veliko letih zveze »zacklana« oziroma se počuti ujete v odnosu. Ključni pa so vedno pogovor, zaupanje, iskrenost in spoštovanje, kot v vsakem odnosu. Meni se zdi, da gre tudi za stvar dojemanja: lahko vidiš, da si ujet, lahko pa, da si varen, da si objet. Ali to jemlješ kot tragedijo ali pa to sprejmeš oziroma najdeš pozitivne stvari. Ključni pa so, kot sem rekla, pogovor, zaupanje in spoštovanje.

► **Omenili ste, da se vi odzivaste drugače. Kako?**

Jaz mislim, da povem vse, kar mislim. Z leti in izkušnjami sem sicer ugotovila, da mogoče nekaterih stvari ne povem, a ne v smislu, da bi se zaprla ali da bi kaj skrivala, ampak so neke stvari, ki so le moje, ki si jih lahko mislim le jaz in mi jih ni treba deliti z vsemi. Tisto, kar je nujno, bom že delila. (smeh)

► **Matej Puc je na novinarski konferenci pred premiero predstave Sedem dni rekel, da je zaradi te izkušnje doma postal prijaznejši. Ste tudi vi zaradi nje kaj spremenili pri sebi?**

Ko je Matej začel govoriti o tem, sem tudi jaz začela razmišljati. Mislim, da sem takrat ozavestila to, da sem postala tišja, da sem bolj varuh svojega srca, še vedno rada govorim, povem, ko me kaj moti, povem tudi, kaj mi je všeč, če nekaj podpiram ali ne, kaj se mi zdi, da je treba narediti. Vsak dan je sicer izziv. V življenju te utrjuje odločitve – od nepomembnih, kot je, ali bom zdaj naročila kavo ali pivo, naprej. Če te odločanje obremenjuje, te lahko to zelo utruja, še posebno, če nisi prepričan glede nekkih stvari.

► **Imate dva sinova, Franeta in Lovra. V kakšna človeka si želite, da bi zrastle?**

Zdaj sta stara pet in pol ter sedem let. Jaz si želim, da bi sledila svoji poti, da bi našla svojo strast, odprtega srca sprejemala vse, kar jima pride naproti, in se zavedala, da sta dovolj močna, da se spopadeta s čimerkoli. Vse, kar jima jaz želim dati, je, da se odločata tako, kot mislita, da je prav. Pri tem jima lahko zgolj pomagam in ju usmerjam s svojim zgledom: da ne zbada-

ta drugih, da jih ne poškodujeta, da sledita svojemu srcu in svojim željam in da je včasih res težko biti iskren ali pa priznati, da si kaj naredil narobe; zelo težko se je opravičiti, še posebno otrokom, ampak da veš, da s tem dobiš svojo moč, da ne gre za to, da ves čas delaš prav, ker se v življenju vsak od nas kdaj moti, koga prizadene, naredi narobe ... Način, kako se s tem spopadeš, popraviš in kako potem s tem živiš, je tisti, ki te dela Človeka.

► **So tudi vas starši spodbujali, da sledite svojim željam oziroma strastem?**

Jaz sem že zelo zgodaj vedela, kaj me veseli, in moja starša – pa vem, da ju je zelo skrbelo – sta me pri tem podpirala. Zelo sem si želela iti na igro, a nisem bila takoj sprejeta. To je bilo zanju zagotovo hudo, a tega nikoli nista pokazala. Da ju je zelo skrbelo, sem izvedela pozneje, ko sta mi povedala. Mene sicer lahko stvari zelo sesujejo, sem pa videla do zdaj v življenju, da se lahko vseeno postavim nazaj na noge. Se brcnem v »tazadnjo« in si rečem: »Alo, gremo!« Temu včasih v šali rečem kar oinovska trma. Vztrajala sem, a hkrati bila trdno prepričana, da bom našla kaj drugega, če mi ne bo uspelo. Želela sem narediti vse, da si ne bi nikoli očitala, da nisem poskušala, kolikor se je dalo.

► **Kakšen je bil vaš načrt B?**

Razmišljala sem o medicini in biologiji, ampak takrat, ko prvič nisem naredila sprejemnih izpitov na AGRFT-ju, sem se vpisala na Filozofsko fakulteto in na Fakulteto za družbene vede, smer sinologija in politologija. Nekaj »iks«. (smeh) Naj mi Anuška Ferligoj, ki je učila statistiko na FDV-ju, oprostite, ampak ko sem 1. ali 2. oktobra sedela na predavanjih, sem imela tak cmok, meni namreč to nikakor ni blizu. A sem si rekla: »Sprejmi, hodi, delaj, nekaj se boš naučila.« Za sinologijo sem se pa odločila, ker se mi je zdelo tako »eksootično«. (ojej) Tisto leto je bilo prvo, ko si lahko to študiral. Sicer me vzhodne kulture, vera in ideologija zelo zanimajo in privlačijo, to študirati pa je garanje. Zdaj znam le še kake tri stavke in mogoče tri pismenke, v prvem letniku pa si jih moral znati ogromno, da si napredoval. Hitro se je delalo, zanimivo mi je bilo, ampak ti moraš potem to res zagrabit, moje srce pa je bilo še vedno pri igri. Potem sem šla drugič delat sprejemne izpite in spet nisem bila sprejeta, sem pa imela srečo, ker me je takrat na avdiciji za Shizofrenijo vzel Damir Zlatar Frey, tako da sem potem delala z njim ter z Gašperjem Tičem,

S soigralcem Matejem Pucem v drami Sedem dni

Funklova v vlogi Dore v seriji Usodno vino

Mojco lahko v kinematografih te dni gledate v filmu *Košarkar naj bo 2*. V njem upodablja Metkino mamo.

Josipo Lisac, Judith Malina in Štefko Drolc. Tam sem se zelo veliko naučila. To je bila zelo dobra popotnica. Pozneje sem naredila še avdicijo za predstavo *Knjiga mrtvih*, ki je sicer potem nismo odigrali, začela pa sem tudi z improvizatorskim gledališčem. V tretje sem bila na srečo le sprejeta na AGRFT, drugače bi šlo moje življenje v neko povsem drugo smer. (smeh)

► Se, odkar ste mati, predvsem podrežite otrokoma ali si znate oziroma želite vzeti čas tudi zase in/ali za prijatelje?

Pogosto mi kdo reče, da se je treba odločiti, kaj je zate na prvem mestu, in da če si hočeš vzeti čas, si ga. Se strinjam, mislim pa, da je ta misel po eni strani zelo prenapljena in preprosta. Omenili ste besedo podrežati – jaz tega ne jemljem tako, ker podrežati pomeni, da ne morem uresničiti nečesa, kar si želim. Vem, da trenutno zase ali za prijatelje nimam toliko časa kot prej. Vidim, da ljudje,

ki me imajo radi in ki me poznajo, to razumejo. Veliko manj vidim svoje najdražje prijatelje in družino – no, družino vidim večkrat, ker so tako zlati, da mi pomagajo, prevzamejo otroka, ko sem na vajah ali predstavah. Svoje konjičke – omenila sem že potapljanje – pa sem malo potisnila ob stran. A mi ni bilo nič hudo zaradi tega, saj sem vedela, da bo spet prišel čas tudi za to, in zdaj je. Zame je voda izjemnega pomena. Zaradi mene je lahko motna, da nič ne vidim, jaz lahko po turško sedim na tleh na dveh metrih globine eno uro, to je zame dovolj. Ne bom rekla, da ni lepo, ko vidiš morskega psa, mečarico ali manto, ki plavajo mimo tebe, ampak mi povsem zadostuje, da sem le spodaj.

► Imate pa verjetno, odkar ste se razšli z Gregorjem Grudnom, več časa zase?

(smeh) Ja, to je ironija vsega tega. Ta čas, ki ga imam zase, tiste tri ure ali pa tisti konec tedna, znam zelo »zakavčkati«. Ves čas se ženemo, si govorimo, da moramo še to in to ... Zelo sem vesela, da si

znam kdaj reči: »Ne, ni treba!« Treba je znati tudi lenariti – in jaz znam zelo dobro lenariti, »odklopim« se in ne delam ničesar ... To je carsko. Seveda tega ne počnem pogosto, takrat, ko lahko, je pa lušno.

► Kako pa sta sinova sprejela vajin razhod?

Mogoče bi to morali vprašati njiju. Ampak mislim, da sva oba poskušala v tistem času narediti, kar je mogoče, da sta čutila, da sta ljubljena in da se zgodi, ampak da je vse v redu. Je pa izziv, ker imaš različne poglede in različna mnenja. A mislim, da se da z dobro komunikacijo vse urediti, saj fantoma oba želiva dobro.

► Z Gregorjem sta sodelavca v MGL-ju. Vam ga je bilo v začetu težko srečevati v službi?

Midva sva imela na delovnem mestu vedno SPO – strogo profesionalni odnos. Ko sva prišla v gledališče ali na prizorišče snemanja, nisva bila zakonca, nisva bila par, midva sva delala. To nama je pomagalo pri razhodu. Sicer pa se

zgoditi tudi, da se v gledališču ne vidiva ves teden, ker imava različne predstave in različne vaje. Vem, da mogoče kdo težko razume, da si z nekdanjim partnerjem na istem delovnem mestu, a to te lahko naredi močnejšega, bolj razumejajočega in širokega. Mora pa seveda to biti obojestransko, drugače ne gre.

► Kako zelo vam je pomembno biti del nekega ansambla?

Mislím, da smo mi ena posebna gledališka družina. Zelo rada imam svoj ansambel, zelo dobro sem ga spoznala po vseh teh pretresih, svojem osebnem ter potem z Gašperjem Tičcem, Lejlo Švabič in Milanom Štefotom. Nekatere je to zelo povežalo, predvsem pa je odkrilo tančico nekih skrivnosti in krink, ki jih ljudje nosimo. Vsak sicer nosi skrivnosti v sebi, kako velike so in koliko škodijo drugim, pa je različno. A prej ali slej se odstrejo. Potem vidiš, da nekatere ljudi lahko sprejmeš, drugih pa ne, in da s tem ni nič narobe.

► Kakšnih vlog si (še) želite?

Vedno me je zanimalo le to, da delam čim bolj različne stvari, da se poskusim v različnih zasnovah, zvrsteh. Zelo sem bila hvaležna direktorici in umetniški vodji Barbari Hieng Samobor za lansko sezono, zelo sem ji hvaležna, da sem bila zdaj v projektu pri Žigi in Katarini, ki sta res skromna, srčna človeka na mestu, ki znata z drugega konca doseči, da se ljudje potrudijo. Ne moreš, da ju ne bi imel rad, ne moreš, da jima ne bi dal vsega. Nisem še delala z režiserji, ki delajo tako kot Žiga. Kdaj bi si želela delati še z Jernejem Lorencijem ali Diegom de Breo, s katerima še nisem, ter mnogo drugimi. Zelo pa se veselim dela z Ivico Buljanom, s katerim še nisem sodelovala, v koprodukciji s SNG Dramo v predstavi 2020. Sicer pa te dni sodelujem pri filmu Miroslava Mandiča Sanremo. Imam vlogo hčerke glavnega lika. Scenarij mi je zelo všeč. Komaj čakam. Pa še nekaj se »kuha«, držim pesti. (smeh)
Teja Pelko: foto: Marko Vavpotič, M24.si, Peter Giodani in POP TV